

ARTICULUS XI.

*Visitatio frequens & sancta Christi Domini in
Eucharistia Sacramento.*

Christus Dominus, cum dilexisset suos, in finem dilexit eos, ita ut jam eis reconciliatio factus, & ad Patrem ex hoc mundo discessurus, noluerit eos relinquere orphanos, voluerit verò esse cum illis in hoc Sacramento usque ad consummationem sæculi; & quamvis lateat absconditus sub specie panis, est tamen idem verus Deus, idem Filius Dei vivi qui visitavit nos in salutari suo, dives in omnes qui illum visitant & invocant. O quam suavis est Spiritus ejus! Quapropter divitias sui erga nos amoris, velut effundere & omnibus affluenter dare ardentem desiderans, amanter & jugiter ad suum Sanctuarium his nos mellifluis verbis invitat: *Venite ad me omnes qui laboratis & onerati estis, & ego reficiam vos: venite, properate, haurietis aquas in gaudio de fontibus Salvatoris. Venite, effundite coram me corda vestra; sicut fluit cera à facie ignis, sic liquefet cor vestrum amoris igne ante ardentem cordis mei fornacem. Venite mecum conversaturi; scietis*

quam vehementer ignitum sit eloquium meum. Hic jam conversatio vestra in cœlis sapiùs erit; hic prægustabitis torrentem quo ex mea presentia inebriantur Beati in patria. Venite filii mei, venite; an nescitis quia delicia mea sunt esse cum filiis hominum? Quid ergo moramini?

Sed imprimis, ò vos Sacerdotes, quos elegi ut stetis coram me velut amici, vos Ministri mei, vultis etiam abire? O tardi corde ad credendum! una hora non potestis vigilare mecum? O tardi ad amandum! O! si sciretis donum Dei, & quis sit ille qui vos ad Sanctuarium suaviter invitat, nonne pennas columbæ peteretis, ut volantes requiesceretis in me, & cæteros ad me attraheretis? Sed heu! vos ipsimet Ministri mei quos ad regale Sacerdotium exaltavi, & quos quotidiano corporis & sanguinis mei pabulo enturio, non recogitatis corde tantum pietatis meæ Sacramentum: hinc me spernitis, hinc, post expleta cursim & turpis lucri gratia officia, & post celebratum oscitanter Missæ sacrificium, vos, me relicto, omnes, sicut discipuli, turmatim & ore hiante fugitis, non amplius reversuri nisi propter utilitatem vestram!

Hinc statis tota die otiosi, & Laicos à Sanctuario meo vestra negligentia, vestroque fastidio arceris. Sto in medio vestrum; vos verò præ nausea, & præ arido usu nescitis me. Ipsæ viæ Sion lugent eò quòd non veniatis ad templum sanctum meum nisi coactè & perfunctoriè: ad sæcularia consortia libenter convolatis, me autem oblivioni datis tanquàm mortuum à corde. Heu vobis! inter vanas, detractorias, & turpes conversationes me in multis offenditis, & pusillos scandalizatis: ibi facitis vobis cisternas dissipatas quæ continere non valent aquas; meam autem conversationem animas consolantem & sanctificantem, fastiditis, me fontem aquarum viventium derelinquitis. O cæcitas vestra!

Nonne à sæculi amatoribus nimium derelinquor? Quid est cur vos qui estis cives Sanctorum & domestici mei, festinatis in domum vestram, dùm domus mea est deserta? Laici quidem sæculi curis, prolis educationi, mercimoniæ addicti, & erga alia plurima turbati, facilius excusantur; vos verò qui segregati estis in opus ad quod assumpsi vos, ut militetis mihi, ideòque non implicemini negotiis sæcularibus, quam excusationem habetis? Quod libidinosi &

inimici homines me derelinquant, sustineo utique; vos verò noti mei, dulcem corporis mei cibum capientes, ò quàm acerbè vulneratis cor meum!

Videte Ministri fastidiosi, homines modicæ fidei, videte quàm assiduo & humili obsequio visitentur Reges terræ! Ego verò, Rex regum, qui ultra quod debui facere, feci, licèt nullius bonorum egeam, ego Dominus dominantium factus sum sicut passer solitarius in tecto.

Proh pudor! Ad vos, ò Sacerdotes qui despicitis Sanctuarium meum, qui vix ad altare meum introiretis, & ad thronum gratiæ, nisi necessitas vos huc cogeret, nisi alliceret mos mercenariorum fœtidus. Ecquandò pigebit vos fungi, tanquàm hilares datores, Sacerdotio meo, & adolere mihi orationum & obsequiorum incensum?

O corda duriora saxis, si his justis & suavibus Christi Domini querimoniis non moveamur; si ad visitandum Dominum gloriæ, in quem desiderant Angeli prospicere, & quem ipsi proni & trementes in hoc Sacramento adorant, non inflammemur, & alios ad idem obsequium exempli nostri funiculis non trahamus! Procul à

nobis excusationes: nullam habemus.

Excuso ergò tepore, fastidium nostrum ingenerante, venite Fratres, venite; charitas Christi urget nos. Venite, adoremus, procidamus ante Deum qui visitavit nos oriens ex alto, ploremus pro nobis & pro peccatoribus derelinentibus legem Domini; in hoc positi sumus, ut inter vestibulum & altare plorantes, fiamus reconciliatio. Veniamus ergo, fiducialiter agamus in Jesu Deo nostro, pauca loquentes, & multa meditantes cum simplicitate cordis nostri, sicut solet amicus ad amicum loqui: eum utpotè magni consilii Angelum familiariter consulamus. Habemus pariter hic Deum totius consolationis; tribulationem ergo nostram ante ipsum pronuntiemus solliciti & fidentes.

Ibi tandem firmiter credamus, adoremus reverenter, enixè petamus, securè speremus, ardentè amemus, vehementer doleamus, & ab altari, non nisi molestè & inviti, recedamus. Sed ecce brevem hujus visitationis praxim, quam multi etiam rustici, ad confusionem nostram, sequuntur:

I. Veni in Sanctuarium Dei quando est magis desertum & adoratoribus vacuum, & pro certo habens Ecclesiam esse domum Dei & do-

rum orationis, reverenter, ingredi, dicens cum Psalmista: Domine Jesu, introibo in domum tuam, adorabo ad templum sanctum tuum in timore tuo, & cum fiducia confitebor nomini tuo. Munda cor meum ab omnibus vanis, perversis, & alienis cogitationibus, intellectum illumina, affectum inflamma, ut in spiritu & veritate te adorare valeam, & ut jucundum sit tibi rationabile obsequium meum.

*II. Accede ad Dominum Jesum eadem fide & devotione qua Pastores & Magi ad eum recens natum festinantes venerunt; & procidens ante eum, in cuius nomine omne genuflectitur, in hos affectus erumpe. O Jesu! quamvis in hoc Sacramento nullum majestatis tuæ splendorem oculis videam, attamen credo firmiter quia tu es verè Deus absconditus, Deus Salvator, Christus Filius Dei vivi, Judex vivorum & mortuorum: hoc credo, quia tu ipsa Veritas dixisti; *Hoc est corpus meum.* Adjuva incredulitatem meam.*

Tu es Dominus meus, & Deus meus, Rex regum, & Dominus dominantium, tu solus Altissimus; & substantia mea tanquam nihilum ante te; adoro te ut primum principium & ultimum finem, ut Dominatorem

cœli & terræ, & ut Dominum vitæ & mortis. O Jesu, mi Jesu, quàm magnus & laudabilis es! Nonne tibi subjecta jugiter erit anima mea? dignum & justum est.

O sancti Angeli! qui hunc Regem in præsepio jacentem cum stupore adorastis, & jam regnanti in cœlo ad ministerium semper assistitis, quin etiam ipsum altare frequentes & venerabundi cingitis; ò Angeli Dei! adorare pro me Jesum meum, quoniam tanto muneri impar nimis sum ego, & ille major omni laude; quamvis imbecillis sim puer, dicam semper: *Tantum ergo Sacramentum veneremur cernui, &c.*

III. *Accede, sicut Publicanus, in animo contrito & confusione sauciato, præ dolore singultiens, & pectus præ amaritudine percutiendo dicens: Peccavi, Domine, peccavi; scio quòd ita sit. O detestabile monstrum! Idèd non sum dignus nec oculos in cœlum levare! Verùm, ò Jesu mi, ò Jesu misericordia mea, ò Jesu dives in misericordia, ò Jesu præstabilis super malicia mea, propitius esto mihi peccatori; & quoniam nefandissimus peccator sum ego & peccatorum primus, supplex oro ut miserearis mei secundùm magnam misericordiam tuam; doleo prop-*

ter te summè dilectum, doleo quòd tibi soli peccaverim; tota vita deficiat in gemitibus anima mea, &c. *Hoc sacrificio spiritus tui contribulati, ac cordis tui contriti & humiliati mirifice delectatus Dominus Jesus, te justificatum in pace dimittet.*

IV. *Centurionis humilitatem indue, sic ex abundantia cordis proclamans: Domine Jesu, quamvis ego te frequenter recipiam, confiteor tamen quòd non sum dignus ut intres sub tectum meum; sed saltem permitas, quæso, ut sæpius hîc effundam cor meum coram te qui facis Angelos tuos spiritus, & Ministros tuos flammam ignis: accipe mea adorationum obsequia in supplementum defectuum in frequenti Missæ celebratione commissorum. O nimis felix, si tibi altissimo Deo vota mea reddendi studiosus, dignus tuis altaribus minister gratia tua efficiar!*

V. *Hunc divinum sponsum & animarum zelotem, velut Magdalena contempleris, plurimùm juvat. O Deus cordis mei, Rex meus, & Deus meus, beati qui habitant in domo tua! Mellior est dies una in atriis tuis super millia. Heu vagis illis qui elongant se à te! annon peribunt? Ego verò hoc periculum evadendi cupidus, venio ad te, ò*

sponse sanguinum & refugium meum; hinc securus habitabo; hinc requies mea multa nimis. Convoleant alii ad mundanas conversationes; ego autem coram te, quoad vixero, assiduus & lætus assistam. Ecquid mihi est in cœlo, & à te, ò Jesu dilecti mi, quid volui super terram? Unus ergo sit dolor meus à te separari, ò centrum animæ meæ! à te, inquam, quem ex toto corde meo diligo. Quis mihi det ut te ardentius diligam, ò Deus charitas! ò totus amabilis! Ex corde tuo erumpat in cor meum perennis amor: tu siquidem venisti ignem mittere in terram, & quid vis nisi ut accendatur?

VI. *Adeas cum fiducia, ut cæcus, ut leprosi, & alii agri; & quamvis velut importunus increperis, multò magis clama: Domine Fili David; miserere mei; ecce quem amas infirmatur. Ille propter quem homo factus es, ille quem pretioso sanguine redemisti, ille pro cuius amore jugiter in hoc altari resides, ille quem tuo sacro corpore in hoc Sacramento quotidie satias, ecce me peccatorum lepra fœdatum: ipse vides quomodo teneat & angat me febris superbæ, iracundiæ, &c.*

Sed si vis, potes me mundare. Ergo,

ò pie Medice, qui languores nostros tuo livore sanasti, & qui es salus mea, sana animam meam quia peccavi tibi; da Domine ut videam, quatenus detegam quid tibi in me displiceat & desit mihi.

Hic aperi illi tuas infirmitates spirituales scilicet, hanc superbiam, hunc teporem, &c.

VII. *Expedit etiam ut, instar adolescentis qui monita salutis à Domino Jesu petebat, sedes secus pedes ejus, ut pariter audias loquentis intus veritatem & documenta.*

O Jesu, qui venisti à Deo Magister, & qui viam Dei in veritate doces, doce me facere voluntatem tuam, &c. Beatus homo quem tu erudieris, &c. Da mihi sermo tuo cor docile, ut non tantum auditor sim verbi tui, sed libentius factor, &c.

Hic attentus audi, & docibilis corde custodire contende quid loquatur in te Præceptor bonus.

VIII. *Multum proderit ut, instante tentationum procella, ad eum cum Apostolis trepidus confugias.*

Domine, salva me, ecce pereo, impera ventis & mari, & fiet tranquillitas magna, teneat & deducat me dextera tua, ut de tot tantisque periculis erutus, ad portum felicitatis securius perveniam! O salutaris

Hostia, quæ cæli pandis ostium, &c.

IX. *Sed præsertim accede & festina oraturus fidenter cum Cananaa. Tu scis Domine, quia nescio sæpissimè quid petam; eja ergo Jesu mi, doce me orare; recordare, Jesu pie, istius dulcissimi verbi tui: petite & accipietis. Da mihi saltem micæ mensæ tuæ; scilicet, cor paupertatis & humilitatis amans, &c.*

Hic avidè pete quod Dominus Jesus tibi magis expedire scit ad suam gloriam & tuam salutem.

X. *Recogitans in amaritudine animæ tuæ quàm justè iram Patris æterni, ejusque flagella propter nimia peccata tua merueris, offer illi dilectum Filium in propitiationem delictorum tuorum, & in plenam cum illo reconciliationem.*

O Pater Æternæ, peccavi! iniquitates meæ, quibus iram tuam merui, clamant de terra ad te vindictam; sed sanguis Filii tui efficacius misericordiam proclamât. Peccavi! sed ecce Agnus Dei qui tollit peccata mundi. Peccavi! sed ecce Filius tuus dilectus in quo tibi benè complacuisti. Respice ergo in faciem Christi tui, qui factus pro me reconciliatio, se in ara crucis obtulit quia ipse voluit, & se quotidie in hoc al-

tari offert in remissionem peccatorum totius mundi; per hunc Filium tuum suppliciter oro, ut indignationem tuam avertas à me, & concedas mihi gratias quibus indigeo, ut placeam tibi omnibus diebus vitæ meæ. Quid mihi in nomine Filii tui petenti denegabis?

XI. *Ecce tibi ingentis meriti satisfactio cui Feria V. cujuslibet hebdomada incumbere opere pretium erit. Ad genua ergo pronus ante altaris Sacramentum, & reconciliatio pro te & pro populo faciendus, sic in animo contrito ingemiscens ora veniam.*

O Jesu! quandò ex una parte recogito corde hanc tuorum mirabilium quam fecisti memoriam, ex altera abominationem desolationis stantem in loco sancto tuo, & hanc stupendam & aded abundantem iniquitatem tot ingratorum hominum, & præsertim tot Clericorum & Sacerdotum, fio mihimetipsi gravis, confundor, obstupesco, fremo in memetipso.

Verùm ò Jesu mi, qui hæc impropria in horto recogitans, factus es præ dolore in agonia, reple cor meum amaritudine amarissima, ut verò & amaro contritus dolore, possim tibi ineffabiliter offenso satisfacere.

O Jesu ! tabescere me fecit zelus meus, quia tot infideles & hæretici hoc divinum Sacramentum vel nolint pertinaciter credere, vel illud servire faciant iniquitatibus & abominationibus suis pessimis. Proh dolor! Tabesco, quia, ò Rex excelse præ omnibus regibus terræ, es in hoc Sacramento ab ipsis fidelibus tuis derelictus, oblivioni datus tanquàm mortuus à corde; doleo, quia in templis pauperibus habitas, interea dum privatæ domus splendide ornantur; amare plango, quia filio tuo ibi præsentem, Sacrosancto Missæ sacrificio non nisi irreverenter assistant, faciendo domum tuam domum negotiationis, & speluncam latronum. Tristis est anima mea, quia iidem ingrati filii sacrum hoc convivium tanquàm levissimum cibum fastidientes, ad Ægypti convertuntur cæpas, & siliquis porcorum delectantur: exitus aquarum deducant oculi mei, quod plerique, velut proditor Judas, manducant & bibant indignè, fiant rei corporis tui & sic judicium manducant & bibant.

Sed heu ! quanto vehementius doleo & dolere cogor, quia ipsi Ministri & Noti tui, aded exaltati & quotidie enutriti, magnificent super te supplantationem, spernant te, Rex meus & Deus meus, celebrando Missæ

sacrificium cursim, oscitanter, & turpis lucri gratia, utendo vestibus pannosis & sordidis, non dijudicando corpus tuum, faciendo in domo tua sacrilegia multa.

Verùm, ò Domine Jesu, quod acerbius urit & excruciat cor meum illud est, quia ego sum unus & primus ex his ingratis hominibus & ministris tuis; ego, ego sum qui peccavi, & nefandius præ cæteris peccavi in te & coram te, coram hinc congregata plebe tua. Vertatur, obsecro, manus tua contra me, qui præ omnibus fui nequam quia tu bonus fuisti.

Attamen quod me his in angustiis consolatur, illud est, quod nunquàm despicias cor contritum & humiliatum, & quod misericordia tua præstabilis sit super malitia mea.

Igitur de tua pietate confisus, lacrymis perfusus, faciei meæ coopertus confusione, & contritus corde, oro supplex veniam. Parce, Domine, parce populo tuo; ubi superabundavit delictum, ibi superabundet & gratia; ne memineris iniquitatum nostrarum antiquarum in tuum Sacramentum commissarum; anticipent nos misericordiam tuam, misericors & miserator Jesu.

Sed imprimis propitius esto mihi pecca-

tori & indignissimo Ministro tuo non habenti fiduciam nisi in tua magna misericordia; pœnitet me peccasse; maximè doleo, & quidē in unione illius doloris quo dulcissimum cor tuum in recogitatione abominationum mearum anxiatum fuit, & usque ad mortem triste, propono non ampliùs peccare tibi; quin etiā plena & immobili fide, spe viva, charitate fervida hoc magnum mysterium venerari, ejusque devotionem cæteris ferventer, jugiterque insinuare. Da ut hujus Sacramenti fides, devotio & reverentia in dies crescat, ac proficiat in anima nostra, donec te facie ad faciem videamus, & torrente voluptatis tuæ potemur in patria.

XII. Dominus Jesus orationes suas, dicta, facta, & seipsum Deo Patri jugiter offerebat. Fac tu similiter in unione ejus intentionis.

O Jesu, qui es principium & finis, offero tibi cogitationes meas, eloquia, opera mea, & totum meipsum in hostiam viventem, rationabile & sempiternum obsequium meum, &c. Et quidē in unione illius divinæ intentionis qua Filius tuus in terris operatus est.

XIII. Tandem, ab altari non nisi agrè discessurus, posce ab illo benedictionem, sicut Ja-

cob ab Angelo poposcit. Domine Jesu, necessitas mihi incumbit, ut tuam facturum voluntatem, recedam, donec cum Angelis tuis ante sedem tuam in æternum stem. Utinam benedictionem accipiam à te Domine, qui fecisti cœlum & terram; venient mihi cum illa pariter omnia bona.

CAPUT SEPTIMUM.

Exercicia quotidiana ad totam diem sanctè peragendam utilissima.

Ut rectè pièque diem transigas plurimum refert bene cœpisse; malè & infeliciter tibi nullus ibit dies quem Deo auspice cœperis; à fonte enim boni, quid nisi bonum? Sed quoniam ordo ducit ad Deum, S. Aug. ordinem sequere. Quoad ejus fieri poterit, toto diei decursu, ac modis omnibus efficias ut particula boni diei non pratereat te. Ecce tibi praxim.

I. E somno excitatus, præbe cor tuum Deo sicut justus qui cor suum tradit ad vigilandum diluculo ab Domino qui fecit illum; sic etiā statim immola Deo hoc sacrificium laudis & justitiæ, ac spera in eo.

Deus, Deus meus, ad te de luce vigilo, præbeo cor meum tibi, ó Jesu dilecte mi;